

דכבדא — דינו ככבדא, עד שינטל כולו.

דליבא — פליגי ביה רב ושמואל, לעיל.

מר בר חייא מתני איפכא: דריאה — ככבדא, עד שינטל כולו. **דכבדא** — כריאה, במשהו. **דליבא** — פליגי ביה רב ושמואל.

אזל רבי חייא בר יוסף, אמרה לשמעתיא דרב קמיה דשמואל.

אמר ליה שמואל: **אי הכי אמר אבא** [כיניו של כבוד, שהיה שמואל מכנה את רב], **לא ידע רב בטרפות, ולא כלום!**

שנינו במשנה: **נשבר השדרה:**

תנו רבנן: חוט השדרה, שנפסק ברובו, ברוב ורחבו, דברי רבי. (38)

רבי יעקב אומר: אפילו ניקב.

הורה רבי כרבי יעקב.

אמר רב הונא: אין הלכה כרבי יעקב. (39)

וכמה הוא רובו?

רב אמר, כשנחתך **רוב** היקף עורו, ואפילו לא נפרד מהמוח כלום, וכולו קיים, הרי היא טרפה, כי כיון שנפסק העור, סוף המח לצאת. (40)

ואמרי לה, ויש אומרים, **רוב מוחו.** שאם נפרד רוב מוחו, הרי אף על פי שהעור לא נחתך, הרי היא טרפה.

מאן דאמר רוב מוחו, כל שכן **רוב עורו,** כיון שהעור מחזיק את המח, ונפסק, סופו של המוח להפרך ולצאת.

אך **למאן דאמר רוב עורו,** יש לדון: נפסק **רוב מוחו, מאי?**

תא שמע: דאמר ניולי אמר רב הונא: רובו שאמרו — **רוב עורו,** כי מוח זה, לא מעלה ולא מוריד. (41)

רב נתן בר אבין הוה יתיב קמיה דרב, בדק **ברוב עורו,** וקא בדיק ברוב מוחו.

אמר ליה: אם רוב עורו קיים — מוח זה אינו מעלה ואינו מוריד!

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יהושע בן לוי: נתמרך חוט השדרה, שנתרכך ונהיה

השדרה יש לחוש ולבדוק אם לא נפסק החוט, וכיון שאין אנו בקיאים לבדוק, היא טריפה.

39. וכן הלכה שהיא כשרה, **רמב"ם ושולחן ערוך.**

40. **רש"י.** שולחן ערוך.

41. ומפרש רבינו יהונתן שאם נשאר רוב העור, הרי אפילו נפסק רוב המח הוא יכול להתרפאות,

38. חוט השדרה הוא החוט הלבן שיוצא מהמוח שבראש ונמשך על כל פני השדרה [בתוך החוליות של השדרה] עד לאליה ולזנב. החוט הזה הוא המשכו של המח, ובו נמצאים העצבים, שבאמצעותם מעביר המח שבראש את פקודותיו לכל אברי הגוף, ומפעילם.

שבירת השדרה מטריפה בגלל פסיקת החוט של המוח שבתוכה, אך אם לא נפסק החוט, אין השבירה של השדרה מטריפה. **רש"י ורמב"ם.** אך כתב הדגול מרבבה בסימן מז, שאם נשברה